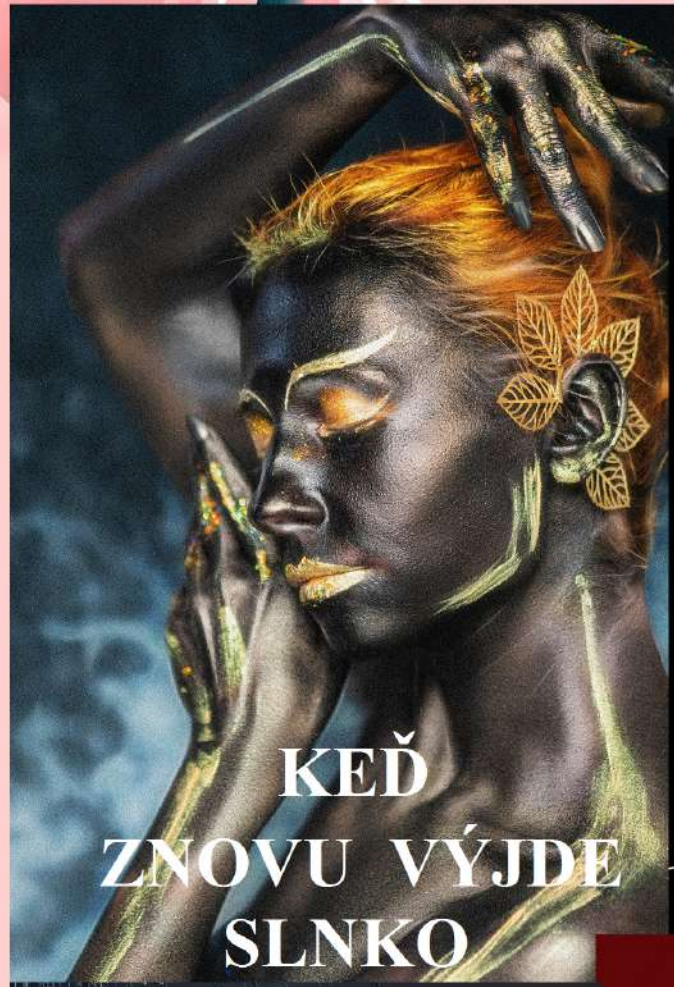

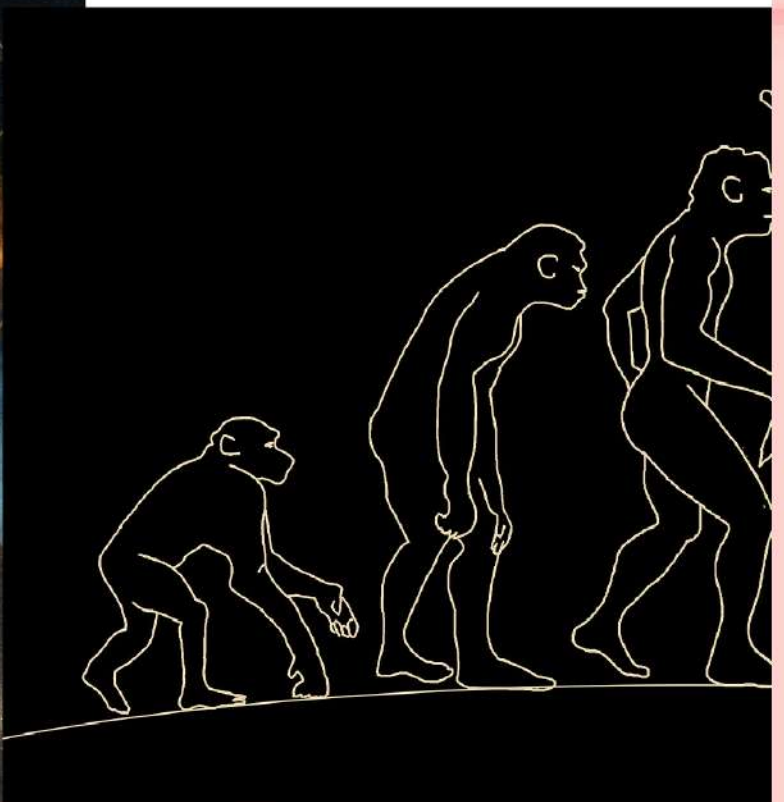
POVIEDKY DO KOSMAY

PRVÁ
ČASŤ

RA. V. PE

KEĎ
ZNOVU VÝJDE
SLNKO

V PäTáCH
SmRtI

ČERVENÝ DRAK

LEV MEDZI SPISOVATEĽMI

Vydané
v roku
Druhé vydanie 2021

Povedky do koša

Názov diela: Povedky do koša - druhé vydanie -
časť: prvá

Vydavateľ: Lev medzi spisovateľmi

Autor: Lev medzi spisovateľmi

Ilustrácie na obálke: pixabay

ISBN: 978 - 80 - 570 - 2709 - 6

KEĎ ZNOVU VYJDE
SLNKO

KEĎ ZNOVU VYJDE SLNKO

Stredná Amerika, Belize, 1691

Blížila sa polnoc. Ruch malého mestečka vystriedali ticho a prázdnota. Otroci odpočívali po ťažkej úmornej práci. Všade vládlo ticho, len pri jednom skladisku dreva bolo počuť hlasy dvoch ľudí, otroka a kňaza. Kňaz Diego, ktorý pohrdal otroctvom v Belize, chcel úbohému otrokovi predstaviť bytosť, v ktorú neochvejne veril, bytosť, ku ktorej sa každý deň modlil. Diego si nemohol vybrať lepší čas na rozhovor. Áno, stretávali sa, no otrokom za bieleho dňa nebola povolená žiadna zábava. Čas na intimitu, ktorú potrebovali, im poskytovala až chladná tmavá noc.

„Prečo ste sa so mnou chceli stretnúť?“ spýtal sa Agu so záujmom hľadiac na Diega.

„Chcel som ti dať nádej, ako ju tu na Belize dávam mnohým.“

„Som tu päť rokov! Nádej upadá, to malé svetlo, ktoré mi svieti a drží ma pri živote, každú chvíľu zhasne a zostane už len tma.“

„Myslíš to tak, že si chceš vziať život? Právo vziať život má len Boh. Okrem toho, dnes sa v tvojom živote môže zrodiť nová nádej i nové svetlo.“

„Svetlo nemôže existovať bez slnka. A slnko, ktoré som miloval, už nikdy nikde nenájdem. Toto slnko navždy zapadlo. Odpočíva vo svojom hrobe.“

„Kto?! Kto odpočíva v hrobe?“ spýtal sa Diego.

„Žena.“

„Žena?“

„Žena, ktorú som miloval,“ odvetil Agu a do očí sa mu nahrnuli slzy. „Myslel som si, že so mnou zostane navždy. Ale dva dni po tom, ako som ju našiel, ako som po prvýkrát uzrel jej tvár...“ Agu sa rozplakal, „prišiel som o ňu.“

„A povieš mi, čo sa stalo? Uľaví sa ti a možno ti s tvojím trápením budem vedieť pomôcť,“ dodal Diego.

„Mne už nedokáže pomôcť nikto. Jej oklamáný otec ma odsúdil na večné utrpenie. Dnes som toto utrpenie chcel ukončiť.“

„Dovolím ti odísť, Agu, a tvojmu pánovi nič neprežradím. Ale iba ak mi dovoľíš, aby som ti pomohol a povieš mi, čo presne sa pred piatimi rokmi v Afrike stalo.“

Západná Afrika, Sahel, 1686

Abiba, jediné dieťa západosahelského náčelníka, svojou krásou a múdrosťou prevyšovala všetky ženy vo svojom kmeni. Hľadala si muža, ktorý by sa jej mohol rovnať, ktorý by bol ako ona. Lenže aj tí najodvážnejší a najväčší bojovníci v kmeni sa pri pohľade na jej neuveriteľne krásnu tvár vždy strápnili a zapýrili, takže na rozhovor s ňou nezabudli ešte ďalších pár mesiacov. Ani jeden chlap, ktorý ju oslovil a snažil sa získať jej srdce, neuspel.

Existoval však jeden muž, tiež to bol syn náčelníka. Kmeň jeho otca sa tiahol od brehov oceánu a rieky Senegal, až po ďalšiu veľkú rieku na juhu. Bol to veľmi dobrý a statočný muž. Rovnako ako Abiba, aj on hľadal lásku, ktorú ešte nepoznal, ženu, ktorá by sa mu vyrovnala. Jeho meno bolo Agu.

Belize, 1691

„Takže, tvojím otcom bol náčelník a ty si sa ním mohol stať tiež. Mal si aj nejakého brata alebo sestru?“

„Mal som brata, ktorý ma zradil.“

Pobrežie rieky Senegal, 1686

V to ráno, v deň, keď som po prvýkrát stretol Abibu, sa mi vo sne zjavil duch nášho šamana. Zabili ho nepriatelia môjho otca a my sme prišli o nenahraditeľného náboženského vodcu a neskutočne dobrého liečiteľa. Mnohokrát uzdravil nielen mňa, ale aj desiatky ďalších domorodcov. Bol veľmi múdry. Poznal veľa zázračných bylín a magických predmetov, pomocou ktorých nás liečil a odháňal zlých duchov.

Zjavil sa mi vo sne a prehovoril: „Už niekoľko rokov chceš nájsť ženu, ktorá by bola ako ty. Ženu, ktorá by sa ti mohla rovnať.“

„Áno, to je pravda,“ odvetil som.

„Viem, kde ju nájdeš. Bude na teba čakať dnes predpoludním v Údolí levov pri veľkom vodopáde.“

„Ó, veľký šaman, veľmi pekne ďakujem, ale mám ešte jednu prosbu.“

„Viem, o čo ma chceš požiadať, múdry princ. Chceš, aby medzi naším a Neksipovým kmeňom zavládol mier. Moc lásky, ktorá sa dnes zrodí, potrestá zlo a prinesie mier, skôr než začne vojna.“

Belize, 1691

„Mýlil sa, nič z toho sa nestalo.“

„Ak nemal pravdu, ako vieš, že to bol jeho skutočný duch?“ spýtal sa Diego.

„Lebo v ten deň som naozaj stretol paniu svojich myšlienok, ženu mojich snov.“

Západná Afrika, Sahel, 1686

V to ráno som ale nebol jediný, komu sa zjavila jeho duša.

„Vedel som, že pred cestou na druhý svet sa mi ešte ukážeš. Prišiel si, aby si mi povedal meno svojho vraha. Lenže mne jeho meno hovoriť netreba. Neksip tvrdí, že na teba žiadnych vrahov neposlal. I ja som šaman. To isté, čo urobili tebe, sa mohlo stať aj mne, keby si váš náčelník choval na prsiach takého hada, akým je Luis.“

„Vidím, že poznáš pravdu. Som tu však pre niečo iné. Chcem ťa o niečo požiadať.“

„Dobre, lenže Neksip nikdy neuverí tomu, že jeho miláčik ho klame.“

„Nie, neuverí, o to mi však nejde. Chcem spojiť osudy dvoch ľudí. Keby sme spojili životy týchto dvoch, mohol by medzi našimi kmeňmi zavládnuť mier.“

Na oblohu vyšlo slnko a ja som bol veľmi zvedavý na to, koho mi náš šaman vybral. Údolie levov je najnebezpečnejšie miesto v západnej Afrike, a preto som sa rozhodol, že si so sebou vezmem aj niečo na obranu. A práve vtedy mi môj otec daroval vzácny dar, zbraň, ktorú mu dal istý arabský pirát za to, že ho chránil pred nepriateľmi. Bola to malá pištoľ so striebornou rukoväťou a hlavňou z číreho zlata. Nenapadlo mi však, že by som si ju mal vziať. Nechal som ju v osade a vzal som si len luk a šípy.

Prešiel som veľkú diaľku, kým som v Údolí levov našiel veľký, asi sedem metrov vysoký vodopád. Brodil som sa cez kríky palmového hája, keď som v modrom jazere pod vodopádom uzrel kúpať sa anjelskú krásu, ktorá mi zastavila dych, srdce i myseľ. Na prvý pohľad som spoznal, že je to ona. Žena, na ktorú som čakal celý svoj život.

Snažil som sa nebáť, vošiel som do vody. Pozrela sa na mňa svojimi nádhernými veľkými hnedými očami. Priblížil som sa, pohladil ju po líci a pobožkal. Chut' jej sladkých pier. Vôňa jej tela. A tá tvár, krajšia, než ranné zore rozprestierajúce sa nad vrcholkami hôr. Myslel som si, že je to len sen, ale nebol, bola to skutočnosť. Kiežby jeden bozk zmietol zo sveta nenávisť našich otcov.

Belize, 1691

Radost' sa však skončila, keď mi prezradila svoje meno. Povedala, že je Neksipova dcéra, že ju za mnou do údolia poslal jeho šaman. A tu je odpoveď na vašu otázku, Diego. Na otázku, kto môže za to, že dnes je Abiba mŕtva. Bola to dcéra môjho najväčšieho nepriateľa. Ja som jej povedal, že mi to neprekáža, že odteraz bude každý ďalší deň mojím ránom.

„Kašlem na to, že si jeho dcéra, ty budeš môj život, ty budeš moje slnko,“ povedal som jej.

Pobrežie západnej Afriky, 1686

Môj otec, na rozdiel od Neksipa, nikdy neobchodoval s ľuďmi. Neksip kšeftoval so španielskym grófom Luisom Sarasínom. Išlo o výmenu otrokov za zbrane. Pustil si na svoje prsia hada, a to len kvôli tomu, aby zvíťazil nad početnejšou armádou môjho otca. Keď sa Sarasín vracal zo Španielska za Neksipom, jeho útočiskom bola vždy po zuby ozbrojená karavela, kde mal niekoľko vlastných, luxusne zariadených kajút.

V deň, keď som pri veľkom vodopáde stretol Abibu, sa na jej palube objavil Neksipov šaman.

„Aká česť, čím som si zaslúžil tvoju návštevu, Oday?“

„Ide o dvoch ľudí, kvôli ktorým by medzi našim a Aguho kmeňom mohol zavládnuť mier. A keďže viem, že titulom grófa sa môžete pýšiť len kvôli obchodu, a viem aj to, že plánujete vojnu, mám pre vás jeden návrh.“

„Som samé ucho.“

„Vojna, tá prekliata, pre vás prospešná vojna. Ako ju začať, však? No, je to úplne jednoduché. Poviem vám, čo robiť, na oplátku však budem niečo chcieť.“

A Oday, Neksipov šaman, ktorému náš duchovný vodca tak veľmi dôveroval, zradil.

Západná Afrika, Sahel, 1686

Na druhý deň som sa s Abibou stretol znova. Bol večer. Prišla aj so svojím sluhom, ktorý nám obom priniesol večeru. Rozprávali sme sa a pozorovali hviezdnu oblohu. Povedal som jej, že ju milujem a budem ju milovať až do konca svojho života.

Keď som sa ráno zobudil, zistil som, že nás jej sluha Kveku uspal. Veľmi ma bolela hlava. V rukách som držal zakrvavený nôž a vedľa mňa, studená a mŕtva, ležala Abiba. Spoza stromov prichádzal jej otec. Bol som vo veľkom šoku a nevedel som, čo mám robiť.

Po chvíli som sa spamätal a začal som utekať. Bolo to neďaleko Údolia levov. Vedel som, že im môžem ujsť jedine tak, že skočím z vodopádu, hoci to bola istá smrť. Ale keď som bol už pri ňom a oni boli odo mňa ešte desiatky metrov, zastavil ma.

„Stoj, Agu! Už nemáš kam utiecť!“

„Ferrin? Čo to má znamenať?“

„Vidíš sám.“

„Zradíš vlastného brata kvôli nepriateľovi?“

„Nerobím to len kvôli Sarasínovi, ale aj kvôli sebe. Keď sa staneš otrokom, ja sa stanem novým náčelníkom nášho kmeňa.“

„To radšej skočím a zomriem.“

„Vedeli sme, že budeš tadiaľto utekať a dôkladne sme sa na teba pripravili.“
Môj brat vytiahol fúkaciu trúbku a uspávacou šípkou ma zasiahol do krku. Keby som tak vtedy bol mal pri sebe tú otcovu pištoľ. Keď prichádzal Neksip, Ferrin sa zrejme schoval za skalú.

Pobrežie západnej Afriky, 1686

Viem len to, že ma našli, na ostatné si nespomínam. Zobudil som sa v tmavej miestnosti nejakej chatrče pri pobreží. Bola tam veľká tlačienica a hrozný smrad. Nemohol som sa hýbať, bol som pripútaný reťazami. Do chatrče strkali ďalších a ďalších domorodcov. Všetci sme museli stáť a tlačiť sa. Stál som celý deň i celú noc.

Sarasínovi ľudia ma predali britským obchodníkom s otrokmi. Tí mi na prsia vypálili znak ich firmy a natlačili ma spolu s ostatnými domorodcami do jednej z ich obchodných lodí. Nikto sa ma na nič nepýtal. Neksipa nezaujímala pravda, veril len svojmu šamanovi a grófovi.

Bol som na tej odpornej lodi celé dva mesiace, spútaný reťazami som sa nemohol ani obrátiť na brucho. Každý deň natlačený v nezdravom horúcom podpalubí. Ješť ani piť nám takmer nedávali. Celých šesťdesiatpäť dní utrpenia. Každý deň tam zomrelo niekoľko ľudí. Z Afriky sme odchádzali plní, keď sme prišli do Karibiku, bolo nás o polovicu menej. Všetci boli mŕtvi. Pre námorníkov sme neboli ľudia, boli sme pre nich len hovoriace nástroje.

Belize, 1691

Diego plakal. Nemohol uveriť, aká nespravodlivosť postretla tohto muža, ako mohol Boh niečo takéto dopustiť. Potom zo svojho kabáta vytiahol ruženec.

„Viem, že je asi zbytočné hovoriť ti to, ale všetko, o čo som ho prosil, mi splnil. A splnil mi to aj vtedy, keď som tomu neveril. Vieš, kto je Ježiš, áno?“

„Váš Boh,“ odvetil Agu.

„Nielen náš. Je to Boh všetkých ľudí. A pred jeho tvárou sme si všetci rovní. Čierni, bieli, všetci,“ povedal Diego, dal Agu do rúk svoj ruženec a potom pokračoval, „dal mi ho muž, ktorého pokladám za veľkého svätca. Teraz je tvoj. Nebudem tvojmu pánovi hovoriť, čo si mi povedal. Je tvojou voľbou, ako naložíš so svojím životom. Zbohom.“

„Ďakujem,“ odvetil Agu a pobral sa svojou cestou.

Keď vchádzal do stodoly svojho pána, pod stropom tam na neho čakalo na slučku uviazané lano. Kľakol si na kolená, vybral z košeľe ruženec a začal sa modliť.

„Pane, Ježišu, daj, aby som ešte raz uzrel východ slnka. Aby som ešte raz cítil vo svojich rukách jej hebké dlane. Hovoril som ti, že ťa budem milovať až do konca svojich dní, Abiba,“ vzlykal a po líkach sa mu rozlievali slzy. „Pane, Bože, daj, aby som ešte raz videl jej tvár. Povedal som, že ťa budem milovať až do konca, a koniec sa blíži,“ Agu sa modlil, až sa úplne unavil a zaspal.

Západná Afrika, 1686

„Už niekoľko rokov chceš nájsť ženu, ktorá by bola ako ty,“ snívalo sa Agu. „Moc lásky, ktorá sa dnes zrodí, potrestá zlo a prinesie mier, skôr než začne vojna.“

Agu sa zobudil a neveril vlastným očiam. Bol vo svojom stane a písal sa rok 1686.

Pokračovanie nabudúce...

V pětách smrti

V pätách smrti

Karibik, 18. storočie. Raj pre pirátov. Peklo pre afrických otrokov. Len nedávno patril Karibom domorodcom po ktorých tieto ostrovy Európania pomenovali. Dnes na tomto území však už nerozhoduje o osudoch ľudí počet oštepov, lukov a šípov ale množstvo zlatých dublonov a louisdorov. Koloniálne mocnosti súperia o ovládnutie nového sveta. Kým niektoré strany udržujú mier. Medzi inými rinčia šable, strieľajú muškety a hrmia delá. Pri každej mocnosti sa takmer každých päť rokov nájde aj jej verejný nepriateľ. Medzi najväčších nepriateľov Francúzska patrí postrach francúzskych guvernérov Marco Vasques ktorý sa snaží o rozpad francúzskych kolónií. Podľa španielskych agentov existuje len jediná osoba ktorá mu v tom dokáže zabrániť. Francúzska špiónka mladá a pôvabná vrahyňa menom Marrio.

Severný Karibik Tampa palác francúzskeho miestodržiteľa
schôdza guvernérov 5. február 1722

„Ako iste viete, pán Lavache, v našom guvernérskom meste zomrelo pred nedávnom viac než sto našich mužov. Španielsky bukanier Vasques vyrezal srdce generálovi obrany a odniesol si odtiaľ nielen všetky guvernérove peniaze, ale aj drahý tovar uskladnený v jeho skladoch.

Vojna so Španielskom zatiaľ nepriniesla žiadne ovocie. Zakázali ste našim bukanierom útočiť na španielske kolónie. Naše vojenské flotily by mohli vrátiť úder aspoň prostredníctvom španielskych obchodníkov, lenže vy nerobíte absolútne nič.“

„To by som nepovedal, pán guvernér,“ odvetil miestodržiteľ Lavache. „Španieli či sú to vojaci, obchodníci alebo osadníci nemajú povolené vojsť do našich prístavov, kým sa nepodpíše mierová zmluva. Pokiaľ sa jedná o naše vojenské flotily tých je málo. Tu v Karibiku je ich päťkrát menej ako španielskych. My nemáme čas útočiť na španielskych obchodníkov, pretože naši ľudia bojujú s pirátmi všade tam kde to je len možné. Ja pirátov osobne nenávidím viac než španielov. A Marco Vasques? Mám informácie, že plánuje zaútočiť znova. Možno viem aj kde a ako, no pre bezpečnosť mojich agentov si to radšej nechám pre seba. Sľubujem vám však, že bude potrestaný. Už čoskoro pochopí aká cena sa platí za česť patriť k bukanierom v službách španielska.“

Severný Karibik neďaleko prístavu Biloxi 9. február 1722

Na vlnách Mexického zálivu sa stretli dve lode. Z červeno čiernej dvojradovej vojenskej galeony púšťali na vodu čln. O chvíľu privítal kapitán fregaty na svojej palube dvoch nových pasažierov. Marrio, ktorá si zo seba vyzliekala pánske šaty a jej ochrancu tmavého, vysokého a silného sicíľčana Vinčenza.

„Morálka námorníkov by mohla dosť poklesnúť keď zistia, že našej posádke bude veliť žena. Mali ste radšej zostať prezlečená za knieža.“

„Áno? Podľa mňa by mal každý nosiť to, čo sa mu páči. A pri obliekaní nezabúdať kde je jeho miesto, nemyslíte, pán kapitán?“

„Ospravedlňujem sa, pani Elena máte pravdu,“ odvetil kapitán.

„Čo vieme o cieľi?“ opýtala sa Marrio.

„Vasquesovi sme priviazali na zadok lode modrú farbu tak, ako ste chceli. Stále by mal byť na svojej šalupe. Maličká jednosť ažňová plachetnica. Hodí sa skôr k prevozu malých a cenných nákladov. Jej výzbroj je...“

„Áno viem, najviac osem ľahkých diel s ktorými sa dajú vyplašiť jedine tak čajky,“ doplnila Marrio.

„Správne, lenže prečo si vybral práve takúto loď?“ zaujato sa opýtal kapitán.

„Neviem,“ odpovedala Marrio.

„Je veľa možností prečo. Ak dovolíte kapitán teraz by som sa chcela porozprávať s Vinčenzom osamote, Vy zatiaľ zavolajte na hornú palubu námorníkov.“

Kapitán ihneď plnil rozkaz.

„Pani Elena?“ uklonil sa Vinčenzo.

„Plán B, Vinčenzo vieš čo máš robiť.“ Vinčenzo spustil na vodu malý dvojveslový čln a pustil sa do veslovania smerom k Biloxi.

„Vasquesova taktika je premyslená a rázna. Zabijaci prezlečení za francúzskych námorníkov priplávajú do prístavu s obchodnými flautami. Rozdelia sa na dve skupiny. Keď oboje prejdú bránou na námestie. Jedna skupina zaútočí na vilu guvernéra, aby si odtiaľ odniesla pokladnice s peniazmi. Druhá, pôjde po sudoch, ktoré sú naplnené vzácnym tovarom. Preto určite vyrabujú guvernérove sklady pri nemocnici.“

„Dobre a čo budeme robiť my, pani Elena?“ opýtal sa kapitán.

„Vy? Vy nebudete robiť absolútne nič. Vasquesa čaká v Biloxi určite nejaká veľmi rýchla plachetnica, na ktorú naložia ukradnutý tovar a odplávajú preč. Tú by ste s touto starou fregatou nedohonili ani za rok. Teraz si so sebou vezmem mušketu, nastúpim na malý dvojveslový čln a z kostolnej veže odstrelím Marca Vasquesa.“

„Lenže ja vás do prístavu samu nepustím. Buď pôjdeme spolu, alebo nepôjde nikto,“ odvetil kapitán.

Marrio hodila návnadu a kapitán sa chytil. Nebol školený v klamaní tak ako ona. Samozrejme tvárila sa, že si nič nevšimla.

„Dobre tak teda pôjdeme spolu,“ odvetila.

Posádka lode nastúpila na veľký osem veslový čln. Začínalo popfchať, nad vlnami vody sa vznášala hustá hmla. Asi po osemdesiatich metroch plavby člnom sa za bielou hmlou vynorila Vasquesová malá šalupa.

„Kde to sme?“ opýtala sa Marrio.

„Nechajte sa prekvapiť,“ odvetil kapitán.

V tom dostala po hlave silnú ranu veslom. Marrio sa prebudila v kapitánskej kajute. Na rukách a nohách mala železné okovy.

„Áno, onedlho pre mňa prídu na mojej novej lodi Strieborný Šíp a tá ma odvezie do jedného španielskeho prístavu,“ bolo počuť z vedľajšej kajuty.

Bol to Vasquesov hlas. Všetko má prebehnúť tak ako si Marrio myslela. Vasquesa bude čakať v prístave loď a nie hocijaká. Kradnutá veľmi rýchla francúzska plachetnica, ktorá dokáže plávať rýchlosťou až dvadsaťpäť uzlov. Otvorili sa dvere do kapitánskej kajuty vošiel Vasques. „Čudujem sa jednej veci, pani Elena alebo vás mám radšej volať Marrio? Čudujem sa, že so sebou nemáte žiadnu zbraň.“

„Nepotrebujem zbrane, aby som dostala najhládanejšieho bukaniera v Karibiku,“ odvetila Marrio.

„A čo teda potrebujete, aby ste ma dostali?“

„Čo na to potrebujem? Stačí mi jeden dobrý plán.“

„A prezradíte mi aký? Aký už Vy môžete mať v tejto chvíli plán?“

„Aký je môj plán sa dozviete v pravý čas.“

„Tak to som teda zvedavý. Veľmi zvedavý.“

Do kapitánskej kajuty vošli španielsky kapitáni.

„Páni, o chvíľu zaútočíme na Biloxi. Keď sa budeme z prístavu vracat' všetci nastúpime na Strieborný Šíp, kde dostanete každý svoj podiel. Vaši vojaci sa odplavia s vašimi zástupcami na juh. Na Šípe sa bezpečne doplavíme do španielskeho prístavu kde sa rozídeme. Najprv však pozabíjame

vojakov, ukradneme peniaze do Šípu naložíme vzácny tovar zo skladov a odplávame preč.“
„Tak toto by som o vás teda nepovedala. Ste naozaj prefikáný morský vlk,“ zavtipkovala Marrio, „o chvíľu ma zrejme zabijete, že áno?“
„Ešte nie Elena. Viete na Striebornom Šípe mám pár nástrojov na mučenie.“
„Takže ma chcete mučiť?“
„Bohužiaľ áno, na túto akciu som prizval tých najnebezpečnejších španielskych kapitánov v Karibiku, ktorí sa večer nemôžu nudiť. Takže sa budú pozerat' na to ako vás budú moji ľudia vypočúvať a pri tom mučiť. A my páni sa ideme pripraviť na útok.“
„Pane, čo so zajatkyňou?“ pýtal sa jeden z vojakov Vasquesa.
„Tá žena je profesionálka bude sa snažiť utiecť. No hlavne prekaziť moje plány. Keď odídem preplavte ju na Šíp. A nech ju stráži aspoň dvadsať mužov.“
Malé množstvo francúzskych obrancov sa v Biloxi vzdalo bez boja. V meste sa nenachádzal guvernér mesta ani jeho rodina. Marko Vasques ukradol veľké množstvo peňazí tak ako aj sudy korenia a drahých látok, ktoré uskladnil v skladovom priestore svojej lode. Strieborný Šíp pokojne odplával z prístavu. Na palube sa mohlo začať oslavovať. Vojaci sa nalievali rumom, kapitáni zasa drahým vínom. Všetci pili. Všetci okrem Vasquesa a Marrio. Muži tancovali a spievali. Tesne pred polnocou spustili námorníci kotvu a išli oddychovať do svojich sietí.
Na hornej palube zostalo len pár opitých kapitánov, Marrio ktorú lanom pripúťali o hlavný sťažň a Marco Vasques.
„Páni, sľúbené predstavenie. Teraz uvidíme, čo všetko je schopná vydržať pre svoju vlast' francúzska špiónka pri mučení. Na viac, hovorí sa, že táto žena nie je obyčajná žena, vraj je to morská panna. Začneme?“
„Áno! Mučiť! Mučiť!“ kričali kapitáni.
„Mám ale jedno želanie“ hlasno zvolala Marrio.
„Čo prosím?“ opýtal sa Vasques.
„Predtým než ma začnete mučiť, splňte mi jedno želanie.“
„Dobre, čo to bude?“
„Chcela by som vám zaspievať“
„Morské panny vedia, vraj, veľmi krásne spievať,“ zašomral jeden z kapitánov.
„Nech spieva! Áno spievaj! Spievaj!“ kričali kapitáni.
„Strážcovia moji verní vylezte z úkrytov. Zachráňte prístav. Ten prístav mojich snov.“ Marrio spievala neveriteľne krásne a veľmi nahlas.
V spodnej časti lode v skladovom priestore sa počas jej spevu začali otvárať sudy v ktorých malo byť pôvodne korenie a drahé oblečenie. Zo sudov na čele s Vinčenzom vyliezali zabijaci, ktorí potichu zabíjali spiacu posádku. Ako dospievala poslednú vetu Vasques pochopil o čom pieseň je.
„Taste zbrane!“ kričal na kapitánov.
Kapitáni sa tomu smiali. Keď im však došlo že je Vasques triezvy boli už obkľúčení Vinčenzovými mužmi. Vasques z kabáta vybral nôž a utekal k Marrio. Z Vinčenzovej pištole vyletela guľka, ktorá trafila bukanierovu dýku. Dýka odletela z ruky a zapichla sa do sťažňa rovno medzi Marrionine nohy. Vasques sa zaujato obzrel dozadu k Vinčenzovi potom na Marrio. Keď si pravou rukou siahol po korde, meč už v pošve nebol. Ten držala v ruke zviazaná Marrio a mierila mu ním na krk.
„V mene francúzskeho veličenstva Vás týmto zatýkam,“ odvetila.
Marrio rozviazali. Na jej miesto priviazali Marka Vasquesa.
„Náš kurz, pani Marrio?“ opýtal sa Vinčenzo.
„Ideme do Biloxi vrátiť guvernérovi peniaze. Odtiaľ pôjdete do Tampy aby sme doručili Lavachemu Vasquesa, kapitánov i Šíp.“

Pokračovanie nabudúce...

ČERVENÝ DRAK

ČERVENÝ DRAK

Čína, 4000 r. pred Kr.

Li vchádzal do jaskyne k veľkému kráteru sopky. Na skalách tesne nad kráterom ležal obrovský dlhý červený drak.

„Umieram, Li, odteraz budeš musieť obranu mojej krajiny viesť ty.“

„Ale, pane, ste predsa

čínsky drak, náš Boh. Čo budeme my, smrteľníci, bez vás robiť?“

„Budete bojovať. Budete sa biť za svoju vlasť. Ja, tvoj pán, ti týmto vkladám do rúk všetku svoju moc. Tvoj rod časom zanikne. No kým sa znovu vráti na dračí trón, moja duša zostúpi do jedného z vás. Stanem sa človekom a opäť budem brániť túto krajinu, hoci už nie ako váš vládca, ale ako obyčajný sedliak.“

Východná Čína, Zakázané mesto, 1685

„Je to pre mňa veľká česť, môcť vstúpiť do Siene najvyššej harmónie a znovu uzrieť vašu božskú tvár.“

„Vieš, prečo si tu, bosorka? Čítal som proroctvá na tieto i budúce roky. Proroctvá o dvoch bratoch s dračou krvou. Dušu draka však má len jeden z nich. Povedz mi, kto to je. Som to ja?“

„Ó, veľký cisár, poviem len pravdu. Váš otec mal dve manželky. Prvá žena mu zomrela veľmi mladá. Možno neviete, že z ich lásky sa narodil jeho prvorodený syn. Cisár si ho však dlho neužil. Vaša matka totiž prikázala svojej najvernejšej slúžke, aby ho odniesla do džungle, kde ho mala roztrhať divá zver. Tá sa nad dieťaťom zľutovala a dala ho do opatery prostým sedliakom.“

„A ty vieš, kde teraz je?“

„Váš brat žije.“

„Kde je?“

„Viem, prečo to chcete počuť. Túžite ho zabiť. Ja vám však neprezradím, ani nemôžem prezradiť viac. Aby sa naplnili proroctvá, na všetko musíte prísť len vy sám.“

Východná Čína, Šanghaj, 1686

Bolo tesne pred polnocou. Na oblohe sa ozýval hukot ohňostrojov. Takmer všetci boli odetí v červených šatách. Ľud vedel, že je tu príchod jari, najkrajšie obdobie, najdôležitejší sviatok v krajine, začiatok nového čínskeho roka.

Po polnoci zvyklo byť v Šanghaji ticho. O hostinci U žltého piráta to však neplatilo. Obsluhu mali na starosti najkrajšie Japonky v prístave a alkohol tam tiekol potokmi ako voda.

„Poprosil by som ešte jeden súdok!“

„Nie, Jang! Už máš dosť!“ odvetil krčmár, ktorý sa bál, že sa mu čoskoro minú všetky zásoby najlepšieho saké.

„Dost? Ale, prosím ťa, veď toto bolo len deväť súdkov ryžového vína. Predvčerom som naraz vypil päť veľkých sudov paj-tiou. Táto sračka mi nemôže ublížiť.“

Jang bol tri a pol metra vysoký, šesťstotridsať kilogramov vážiaci chlap. Nemal na sebe ani trošičku tuku, takmer celú hmotnosť totiž tvorila jeho prehnane veľká a silná svalová hmota. Práve vo chvíli, keď sa chystal odísť z krčmy, vošlo dnu päť vojakov veliteľovej stráže.

„Hľadáme vysokého a silného chlapa menom Jang!“

„Práve ste ho našli. Čo potrebujete?“

„Budete musieť ísť s nami. Ste obvinený z krádeže cisárskeho zlata.“

„Väčšinou nebývam triezvy, no na všetko si veľmi dobre pamätám. Predovšetkým viem

rozoznať, že to, čo tu na mňa práve hráte, je len sprosté klamstvo, takže ak nechcete dostať poriadny výprask, radšej zmiznite!“

Veliteľov oddiel zložil z pliec muškety a namieril ich na Janga.

„Pane, ak s nami nepôjdete dobrovoľne, budeme musieť použiť násilie.“

Jang si pokojne zapálil fajku, vybral zo svojho kabáta veľké delo a namieril ho na oddiel. Všetci opilci, akoby odrazu vytriezveli, rozutekali sa od pultu.

„Násilie sa mi síce páčilo už od malička, ale smrť, to teda je, to vám poviem.“

Jang vystrelil a okolie východu z krčmy aj s oddielom vyletelo do vzduchu. Vodcu veliteľovej skupinky roztrhalo na kusy. No v jeho hornej časti tela ešte stále prúdil život. Ozrutný Jang to, čo z kapitána zostalo, chytil dvomi prstami vysoko nad zem a zreval: „Kto vás poslal a kde ho nájdeme?!“

„Veliteľ. Nájdete ho na severe. Bojujú tam so samurajmi.“

„Ďakujem.“

Východná Čína, Pochajský záliv, Tóugu de líliang

Jang sa pomaly blížil k zatiaľ poslednej nedobytkej prímorskej pevnosti. Samurajovia obliehali Tóugu de líliang už niekoľko dní. Veliteľ čínskych jednotiek vedel, že tento boj nemôže vyhrať. Prikázal osedlať a obrnúť dvanásť koní a jedného slona indického. Japonci sa asi tri hodiny snažili dostať do pevnosti, no silná oceľová brána nepovolila. O pár minút sa stalo niečo, čo nikto z japonských vojakov nečakal. Cez pomaly sa otvárajúcu bránu sa vyrútil slon. Rozdupal všetko, čo mu prišlo pod nohy, až sa mu nakoniec za armádou do cesty postavil Jang. Ten chytil slona za kly a hoci ho zviera niekoľko metrov tlačilo dozadu, ozrutný Jang sa ho snažil zdvihnúť do vzduchu.

Tóugu de líliang, o päť hodín neskôr

„Ach, jáj, takto zmlátiť svojho vlastného pána. A to len preto, že vás urazil.“

„Nielenže ma urazil, on ma nasral tak, ako ešte nikto predtým! Prineste mi ďalšie saké.“

„Jang, tak ako vy ku mne, tak aj ja k vám budem úprimný. Hovorí sa, že nepriateľ môjho nepriateľa je priateľ, však?“

„Áno, to som už niekde počul,“ odvetil Jang a začala sa mu točiť hlava.

„Áno, nepriateľ môjho nepriateľa je priateľ,“ pokračoval japonský generál chladným hlasom. „To však, bohužiaľ, platí len v tom prípade, ak ten nepriateľ naňho nevypíše odmenu stodvanásť kilogramov v čírom zlate. A to len za živého.“

Jang sa prebudil v malej pekínskej aréne. Keď otvoril oči, všimol si tigra, ktorý na neho ceril svoje zuby.

„Ticho! Cicááá!“ zašomral ospalým hlasom.

Do arény pustili ďalších deväť hladných tigrov. Bolo načase vstávať, lenže on sa ešte na chvíľu prevalil na druhú stranu. Vrčiace tigre sa pomaly zakrádali k svojej veľkej koristi a pripravovali sa na útok skokom.

Po štyroch minútach začali po aréne prúdiť potoky krvi. Nebola to však Jangova krv, ale krv desiatich cisárových tigrov. Ten nemohol uveriť vlastným očiam. To veľké hovädo zabilo jeho šelmy holými rukami.

Pokračovanie nabadúce...

RA. V. PE

Ra.v.pe

Južná Afrika 1 872 000 r. pred Kr.

„Med' je kujný a ťažný kov červenej farby. Vyznačuje sa vysokou elektrickou a tepelnou vodivosťou. OK, zdá sa, že už to viem naspamäť.“

Chlpatí, hlúpi a krpatí, takí sme my, Homo habilis, pripomínajúci skôr opice, než ľudí. Narodil som sa takmer ako zvieru, možno však zomriem ako človek. Už pár mesiacov po narodení som dostal dar vidieť veci budúce. Dostal som dar. Dostal som raj. Raj v tomto zabudnutom pekle.

Sever a juh južnej Afriky. Praľudia z juhu unášali lovcov severu a obetovali ich svojim bohom. Posledné únosy im však nevyšli. Zabránil im v tom odvážny pračlovek v maske, ktorého južní lovci pomenovali Ravpe. Kvôli predošlým únosom sa schyľovalo k vojne. Severania opisovali Ravpeho ako svojho ochrancu i hrdinu a verili, že práve on môže vojne zabrániť.

Pred 10 rokmi

Naši lovci nemali toľko vedomostí ako lovci z juhu, ale boli schopní. Vedeli vyrábať predmety z dreva, kameňa a kostí. Nevedeli sme viesť rozhovor ako južní nepriatelia, vrieskali sme a dorozumievali sa len posunkami. Ja som však už vtedy ovládal jazyk, ktorý som počúval cez vidiny a sny. Raz ma otec pristihol, ako si plynulo opakujem slová, ktoré som počul v snoch. Znamenalo to môj koniec. Rodičia ma začali pokladať za zveda, zveda lovcov z juhu. V dobe kamennej radi kameňovali. Mal som šťastie, pretože namiesto ukameňovania ma len vyhnali. Rodičia ma začali nenávidieť. Návrat späť neexistoval.

Pred 8 rokmi

Slnko vychádzalo a zapadalo. A ja som sa učil, ako prežiť v nehostinnej divočine, v džungli plnej nebezpečných predátorov. Spočiatku som spával pod holým nebom. No raz som si v jednom vysokom vodopáde všimol vodou ukrytý otvor, do ktorého lietali dve veľké bestie. V spánku som ich zabil. Zostalo po nich len jedno veľké vajce a otázka, či si z neho robiť praženice alebo ho nechať vyliahnúť. Namiesto praženíc som ho napokon prijal za svoje domáce zviera. Naučil som ho lietieť a prežiť.

Pred 3 rokmi

Vidiny a sny o budúcnosti sa často opakovali, mnohé som poznal spamäti. Lovil som zvieratá a pripravoval z nich rôzne jedlá. Môj okrídlený priateľ, ktorého som nazval Peko, mi slúžil ako rogallo. Nie, nebol ako rogallo, bol rýchlejší a oveľa nebezpečnejší – skôr ako stíhačka, hoci nedosahoval jej rýchlosť. Často som s ním z výšky pozoroval územie severných lovcov, do toho južného som sa zatiaľ neodvážil.

Súčasnosť

Povrávalo sa, že bohovia južných lovcov chceli vojnu. Prečo? Práve to sa Ravpe snažil zistiť. Skrytý za kríkmi divých rastlín pozoroval lietajúci objekt, ktorý sa približoval a pristával na vrchu hory obety. Vystúpili z neho malé hnedozelené tvory s veľkými čiernymi očami a lovci z juhu sa im

začali klaňať. Potom jeden z praľudí zacítil pach inej rasy. Maličké tvory tým smerom poslali dvoch lovcov. Ravpe tam však už nebol. Dvaja praľudia ďalej pokračovali v hľadaní, až ku vzdialenému útesu. Z diaľky však videli len veľkú okrídlenú beštiu, ktorá odlietala a strácala sa v oblakoch. Od strachu im zbledli tváre, jeden z nich na ňu ukázal prstom a trasľavým hlasom vykrotil slovo ra-v-pe.

Planéta Onúeh súčasnosť

„Musíme sa toho človeka zbaviť, skôr než južným lovcom prezradí, kto naozaj sme!“
„Dobre, Ravpe nevie plávať, teleportujeme ho do mora a tam sa utopí.“

Tak sa aj stalo. Ravpe sa utopil. Oceán ho mŕtveho vyplavil až na pláž severných lovcov. Boli tam aj rodičia chlapca, ktorého kedysi vyhнали. Keď mu lovci z hlavy zložili masku, neverili vlastným očiam. Bol to on, ich syn. V tej chvíli pochopili, ako veľmi sa v chlapcovi, ktorý vedel rozprávať, mýlili.

Pokračovanie nabudúce...

